

Mijn aantal toilet bezoeken heb ik gehad en daar sta ik dan, aan de start van de 28 ste Singelloop.

Mooi weer, mooi en veel volk, en toch weer zenuwachtig, ik kan het niet uitsluiten.

'k Heb er weer eens zin in.

Die naam "halve marathon" blijft toch een magische aantrekkingskracht hebben. Ik vraag me af of m'n hamstringblessure echt verleden tijd zal blijken...

Het startschot klinkt, over een dikke minuut begin ik eraan...want er staan nog vele wachtende voor mij. Tijd dus om Hilde, Pierre, Kristie, Johan en mezelf geluk te wensen. Jan en Toos kunnen het niet horen, die staan verderop.

Niet te snel starten weet ik als goede raad, en dat lukt heel goed, want de benen hebben er geen zin in. Trouwens, de eerste 1500 m. is het uitkijken om niet op andermans hielen te trappen, zo druk!

Daarna komt er geleidelijk meer ruimte. Ik blijf wijselijk in de omgeving van Hilde en Kristie. Pierre en Johan trekken meteen hun stoute schoenen aan, al blijven ze voorlopig in 't vizier.

En supporters langs de kant! Amai! Helpt het mooie weer natuurlijk ook .

Na verschillende blaaskapellen gehoord te hebben merk ik dat het al beter loopt. Ik zie Pierre voor mij uit, en doe lange tijd het spelletje: "ik zie u maar jij mij niet". Dan kom ik op gelijke hoogte en even later sluiten Hilde en Kristie ook aan. De halve straat is nu even van de lopers uit Galder!

Nog 7 km hoor ik zeggen, dat klinkt of we er bijna zijn. 2 mannen lopen mij zo heerlijk langzaam voorbij dat ik zonder nadenken in hun tempo meeschuif. Het loopt nu lekker en ik denk in m'n overmoed dit tempo gemakkelijk vol te houden.

Enkele km. verder haken die mannen af, en ineens voel ik dat 'k er alleen voor sta.

'k Heb nu tijd om te denken. Een beetje gas minderen vind ik verstandiger.

Dan haal ik iemand in die ik inschat als ongeveer mijn ouderdom. Grijs haar, gebuigd gelaat in de plooi, en niet meer soepel lopend. Dat geeft weer moed, en als ik wat verder iemand inhaal die bijna een kopie is van de vorige, maar met een lange grijze baard, 'tja...dan voel ik mij terug als een jong veulen.

Niet voor lang echter, want mijn ene voet wil niet meer zo vlot voor de andere komen. Die verdomde klinkers ook, dat loopt voor geen meter... maar ja, 't is voor iedereen hetzelfde, 't zal dus wel aan mij liggen.

En het ligt aan mezelf. 'k Heb een beginnersfout gemaakt van weinig te drinken onderweg. En zo goed was ik ook niet voorbereid op deze afstand. En kijk, met zulke gedachten in mijn hoofd loopt het ook niet beter... 'k Voel mijn benen loodzwaar worden, al goed dat er geen stenen wat hoger uitsteken of 'k zou struikelen. Zal ik even stappen?... fluistert een stemmetje, misschien gaat het daarna weer beter... Onverwachts loopt Hilde naast mij. Die heeft haar tempo beter ingedeeld.

Mijn suikers zijn op antwoord ik op haar "hoe is 't Pol?" Prompt reikt zij haar drinkbusje aan. Dat leidt mijn gedachten wat af, en we zijn weer 100 m. verder. Loop jij maar hoor, ik heb het helemaal

gehad, zeg ik. 'k Heb het gevoel te strompelen, maar er zijn er die hier stappen, daar wil ik niet aan mee doen. 'k Ben gekomen om de halve marathon te "lopen", weet je wel...

En dan...ginder vlak na die bocht is het spandoek...ik zie alleen de klok nog...valt niet tegen... en ik val ook net niet om.

Maar wat een voldoening! 't Is gelukt! Heeeeeerlijk! En vooral, geen hamstringpijn gevoeld ! Op naar de volgende...? ..alleen niet vandaag !

Pol (die dag voor de ingewijden : "Charl")